

L
U
X
5

Katy moet ontdekken of de Daemon
van wie zij houdt nog bestaat,
voordat alles voor niets is geweest.

OPPOSITION

Jennifer L. Armentrout

OPPOSITION

Jennifer L. Armentrout

OPPOSITION

LUX-SERIE DEEL 5

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning



Oorspronkelijke titel *Origin*

Oorspronkelijke uitgever Entangled Publishing LLC

© 2014 Jennifer L. Armentrout

© 2019 voor deze uitgave Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Vertaling TOTA, Erica van Rijswijk

Omslagontwerp t4design, Liesbeth Thomas

Opmaak binnenwerk Andries Mol, www.studio-mol.com

ISBN 9789401913782

ISBN e-book 9789401913799

NUR 285

www.zomerenkeuning.nl

www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor al die lezers die op een gegeven moment *Obsidian* in handen kregen en dachten: *aliens op een middelbare school? Ach, waarom ook niet? Ik heb wel gekkere dingen gelezen.* En die uiteindelijk net zoveel van Katy en Daemon en hun vrienden gingen houden als ik. Dit is voor jullie. Dank jullie wel.

HOOFDSTUK 1

Katy

Vroeger had ik een plan klaar voor het onwaarschijnlijke geval dat ik mee zou maken hoe de wereld zou vergaan. Als dat zou gebeuren zou ik onder andere op het dak van ons huis klimmen en zo hard mogelijk 'It's the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)' van R.E.M draaien. Alleen blijkt het echte leven maar zelden zo cool te zijn.

Het was aan het gebeuren – alles aan de wereld zoals wij die kenden liep ten einde, en 'fine' voelde het helemaal niet. En ook niet cool.

Nadat ik mijn ogen had opengedaan, schoof ik het dunne witte gordijn een stukje terug. Ik tuurde naar buiten, langs de veranda en het vrijgemaakte erf van de hut die Luc verstoppt had in de dichte bossen van Coeur d'Alene, een stad in Idaho waarvan ik de naam onmogelijk goed kon uitspreken of spellen.

Het erf was verlaten. Er was geen geflikker te zien, geen stralend wit licht dat door de bomen scheen. Daar buiten was niemand, of beter gezegd: daar buiten was níets. Er tsjilpten geen vogels; ze vlogen niet van de ene bebladerde tak naar de andere. Geen spoor van bosdieren die ergens

heen scharrelden. Er klonk zelfs geen zacht gegons van insecten. Alles was stil en roerloos, op een griezelig-fantastische manier doodstil.

Ik keek naar de bossen en tuurde strak naar de plek waar ik Daemon voor het laatst had gezien. Een diepe, kloppende pijn sneed door mijn borstkas. Het leek wel eeuwen geleden dat we die avond samen op de bank in slaap waren gevallen, al was het maar iets van achtenveertig uur terug dat ik oververhit wakker was geworden en bijna werd verblind door Daemons ware gedaante. Hij had er geen controle over gehad, maar als we hadden geweten wat het betekende, had dat er waarschijnlijk niets aan veranderd.

Er waren een heleboel anderen van zijn soort – honderden, zo niet duizenden Luxen – naar de aarde gekomen, en Daemon... hij was ervandoor gegaan, samen met zijn zus en zijn broer, en wij zaten nog steeds in deze hut.

Ik voelde een druk op mijn borst, alsof iemand mijn hart en longen in een bankschroef klemde. Telkens spookte de waarschuwing van sergeant Dasher weer door mijn hoofd. Ik had serieus gedacht dat die gast – en heel Daedalus – volkomen geschild was, maar ze hadden gelijk gehad.

God, en óf ze gelijk hadden.

De Luxen arriveerden precies op de manier waar Daedalus voor gewaarschuwd had en waar ze zich op hadden voorbereid, en Daemon... De pijn klopte en sloeg de lucht uit mijn longen, en ik kneep mijn ogen dicht. Ik had geen idee waarom hij met hen was meegegaan of waarom ik niets meer van hem of zijn familie had gezien of gehoord. De ontzetting en verwarring rondom zijn verdwijning zaten constant in mijn hoofd, als een schaduw die maar niet wilde wijken, zelfs de paar minuten dat het me gelukt was te slapen.

Aan welke kant zou Daemon staan? Dasher had mij die

vraag één keer gesteld, terwijl ik werd vastgehouden in het maar al te werkelijke Area 51, en ik wilde niet geloven dat ik op die vraag nu een antwoord had.

De afgelopen twee dagen waren er nog meer Luxen uit de lucht komen vallen. De een na de ander, als een eindeloze stroom vallende sterren, en toen was er...

‘Niets.’

Ik schrok en het gordijn gleed uit mijn vingers en viel zachtjes weer op zijn plek. ‘Ga uit mijn hoofd!’

‘Ik kan er niets aan doen,’ antwoordde Archer vanaf de bank. ‘Je gedachten zijn zo luid en duidelijk dat ik het gevoel krijg dat ik heen en weer wiegend in een hoekje moet gaan zitten, terwijl ik keer op keer Daemons naam fluister.’

Mijn huid begon te kriebelen van ergernis, maar hoe ik ook mijn best deed mijn gedachten, zorgen en angsten voor mezelf te houden, dat hielp niet als er niet één, maar twee Origins in huis waren. Hun handige vermogen om ander-mans gedachten te lezen werd al gauw bloedirritant.

Ik pakte het gordijn weer vast en keek naar de bossen. ‘Nog steeds geen teken van Luxen?’

‘Nee. De afgelopen vijf uur is er geen enkel opgloeiend lichtje naar de aarde afgedaald.’ Archer klonk al net zo moe als ik me voelde. Hij had ook niet veel geslapen. Terwijl ik steeds naar buiten keek, had hij aan de tv vastgeplakt geze-ten. Nieuwszenders van over de hele wereld hadden non-stop over het ‘fenomeen’ bericht.

‘Sommige zenders beweren dat het alleen maar een enorme meteorietenregen was.’

Ik snoof.

‘Op dit moment heeft het geen zin om nog te proberen de zaken anders voor te stellen dan ze zijn.’ Archer slaakte een vermoeide zucht, en hij had gelijk.

Wat er was gebeurd in Las Vegas – wat wij hadden gedaan – was gefilmd, en binnen een paar uur had het internet er bol van gestaan. De dag nadat Las Vegas helemaal in puin was gelegd, waren alle video's op een gegeven moment teruggetrokken, maar toen was de schade al aangericht. Volgens de nieuwshelikopter die Daedalus even later had neergehaald, viel voor al die mensen die alles met hun telefoon filmde de waarheid niet meer te verbergen. Maar het internet was een gekke plek. Terwijl sommigen blogden dat het einde der tijden was aangebroken, kozen anderen voor een creatievere benadering. Kennelijk was er zelfs al een meme bedacht.

De ongelofelijk toffe meme van een gloeiende alien.

Zoals Daemon eruit had gezien als hij zijn ware gedaante aannam. Zijn menselijke trekken waren geblurd om hem onherkenbaar te maken, maar ik wist zeker dat hij het was. Als hij het had kunnen zien, zou hij er vast op hebben gekickt, maar zelf kon ik niet...

'Hou op,' zei Archer vriendelijk. 'We weten helemaal niet waar Daemon, of wie van hen dan ook, op dit moment mee bezig is of waarom. Waarschijnlijk komen ze gewoon terug.'

Ik wendde me van het raam af en keek Archer eindelijk aan. Zijn zandbruine haar was in militaire stijl gemillimeterd. Hij was lang en breedgeschouderd en zag eruit alsof hij als het moest best iemand tegen de grond zou kunnen werken, en ik wist dat hij dat zou doen ook.

Archer kon regelrecht dodelijk zijn.

Toen ik hem in Area 51 voor het eerst had gezien, had ik gedacht dat hij alleen maar een soldaat was. Pas toen Daemon was gearriveerd hadden we ontdekt dat hij Lucs spion bij Daedalus was en dat hij, net als Luc, een Origin was; een

kind van een Luxen-man en een gemuteerde vrouwelijke hybride.

Ik kromde mijn vingers. ‘Denk je dat echt, dat ze terug zullen komen?’

Amethisten ogen schoten van de tv naar de mijne. ‘Op dit moment moet ik daar wel van uitgaan. Wij allemaal.’

Dat was niet echt geruststellend.

‘Sorry,’ antwoordde hij, waarmee hij aangaf dat hij wéér mijn gedachten had gelezen. Maar voordat ik daar kwaad om kon worden knikte hij naar de tv. ‘Er is iets aan de hand. Waarom zouden er zoveel Luxen naar de aarde komen en zich vervolgens stilhouden?’

Dat was inderdaad de grote vraag.

‘Dat lijkt mij wel duidelijk,’ klonk een stem vanaf de gang. Ik keek op toen Luc de woonkamer binnenkwam, lang en slank en met zijn bruine haar in een lage paardenstaart. Luc was jonger dan wij – een jaar of veertien, vijftien – maar hij leek wel de jeugdige leider van een maffiabende, en soms was hij angst-aanjager dan Archer. ‘En jij weet precies waar ik het over heb,’ voegde hij eraan toe met een blik op de oudere Origin.

Terwijl Archer en Luc elkaar aankeken alsof ze een staarwedstrijd deden – wat ze de afgelopen twee dagen wel vaker leken te doen – ging ik op de armleuning van een fauteuil bij het raam zitten. ‘Zou je dat hardop willen uitleggen?’

Lucs knappe gezicht had nog steeds iets jongensachtigs, alsof hij zijn babyvet nog niet helemaal kwijt was, maar in zijn paarse ogen stond ook een wijsheid te lezen die niet bij zijn leeftijd paste.

Tegen de deurpost geleund sloeg hij zijn armen over elkaar. ‘Ze zijn plannen aan het smeden. Hun strategie aan het bepalen. Afwachten.’

Dat klonk niet best, maar het verbaasde me niks. Ik voelde

een pijn aanzwellen tussen mijn slapen. Archer zei niets en staarde weer naar de tv.

‘Waarom zouden ze anders hiernaartoe gekomen zijn?’ vervolgde Luc terwijl hij zijn hoofd schuin hield en naar het raam met het gordijn ervoor achter me keek. ‘Ik weet zeker dat dat niet is om mensen vriendelijk de hand te schudden en baby’s op hun wangetjes te kussen. Ze zijn hier met een reden, en goed is die niet.’

‘Daedalus was er altijd al van overtuigd dat ze een invasie zouden doen.’ Archer leunde achterover en legde zijn handen op zijn knieën. ‘Het hele initiatief van de Origins was bedoeld als antwoord op die zorg. De Luxen staan er tenslotte niet om bekend dat ze nou zo aardig doen tegen andere intelligente levensvormen. Alleen, waarom nu?’

Huiverend wreef ik over mijn slapen. Ik had dr. Roth niet willen geloven toen hij me verteld had dat in werkelijkheid de Luxen de aanstichters waren van de oorlog die woedde tussen hen en de Arum – een oorlog die hun beider planeten had vernietigd. En ik had gedacht dat sergeant Dasher en Nancy Husher, dat takkewijf dat aan het hoofd stond van Daedalus, volkomen geschift waren.

Maar ik had me vergist. En Daemon ook.

Luc trok een wenkbrauw op en moest even hard lachen. ‘Ach, ik weet niet. Dat kon weleens te maken hebben met die grote spektakelshow die we in Vegas hebben laten zien. We weten dat er hier spionnen waren, Luxen die niet veel van mensen moesten hebben. Ik begrijp niet hoe ze konden communiceren met de Luxen buiten deze planeet, maar doet dat er op dit moment ook maar iets toe? Dit was een ideaal moment om hun entree te maken.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Je zei dat het een briljant idee was.’

‘Ik vind heel veel dingen briljant. Zoals kernwapens, frisdrank zonder calorieën en spijkerjasjes,’ antwoordde hij. ‘Maar dat betekent nog niet dat we mensen meteen plat hoeven te bombarderen, of dat lightfrisdrank ook lekker smaakt of dat je naar de plaatselijke Walmart moet rennen om een spijkerjasje te kopen. Jullie mensen zouden niet altijd naar me moeten luisteren.’

Ik rolde zo verwoed met mijn ogen dat ze er bij mijn achterhoofd bijna uit rolden. ‘Nou, wat moeten we dan doen? Als Daemon en de anderen zich niet bekend hadden gemaakt, zouden we gevangengenomen zijn.’

Geen van de mannen antwoordde, maar de onuitgesproken woorden bleven tussen ons in hangen. Als we gevangengenomen zouden zijn, was dat op z’n zachtst gezegd flink balen geweest, maar dan zouden Paris, Ash en Andrew waarschijnlijk nog steeds geleefd hebben. Net als al die onschuldige mensen die gestorven waren toen het echt hard tegen hard was gegaan.

Maar daar konden we nu allemaal niets meer aan doen. De tijd kon weliswaar voor korte periodes worden stilgezet, maar niemand kon nog iets aan het verleden veranderen. Gebeurd was gebeurd, en Daemon had in Vegas die beslissing genomen om ons allemaal te beschermen. Het zou toch niet zo zijn dat iemand hem had verraden.

‘Je ziet er moe uit,’ merkte Andrew op, en het duurde even voor ik doorhad dat hij het tegen mij had.

Luc keek me aan met die verontrustende ogen van hem. ‘Om eerlijk te zijn lijkt je een behoorlijk wrak.’

Goh. Fijn, bedankt.

Archer negeerde hem. ‘Je kunt denk ik beter proberen even wat te slapen. Als er iets gebeurt, maken we je wel wakker.’

De wereld zal nooit meer hetzelfde zijn

Katy kan niet geloven dat Daemon niks heeft gedaan tegen de dreiging van de Luxen. Maar de grens tussen goed en kwaad wordt hoe langer hoe vager, dat begrijpt zij ook. De wereld is veranderd. Ze moeten gaan samenwerken met een onwaarschijnlijke vijand als ze de invasie willen overleven. De kans is zelfs groot dat ze alles moeten opgeven – inclusief hun liefde – om de mensheid te redden. Het is oorlog. En hoe het ook afloopt, de wereld zal nooit meer hetzelfde zijn.

WERELDWIJD MEER DAN EEN MILJOEN EXEMPLAREN VERKOCHT!

'Een verslavende mix van bovennatuurlijke aspecten, duistere mysteries en prikkelende romantiek' – MyPerfectBookLife

'Heerlijke serie! En Daemon is officieel mijn bookish boyfriend' – KwantelInWonderland.com

'Ik werd steeds enthousiaster. Op de een of andere manier klopt alles gewoon' – AdorableBooks.nl



De Lux-serie is **Jennifer L. Armentrout** op haar best. Deze schrijfster van young adult, new adult en fantasy brengt alles waar ze om bekendstaat samen in deze weergaloze serie vol romance, humor en spanning.

Z&K

ISBN 978 94 0191 378 2 NUR 285



9 789401 913782

www.zomerenkeuning.nl